

J. E. Bogomil:

Vrata zapirajte!

Ne uboga, pa ne uboga. Oh, ta otrok!»

»Kaj pa je zopet?»

»Oh,« so se hudovali učiteljeva gospa, »vedno naročam: Zapirajte, zapirajte! Pa vsak pusti vrata odprta. Kakor nalašč! Hiša stoji pri cesti, nati-homa lahko pride tat, pa nam odnese vse. Ali res ni pomoči?»

Ta učiteljev Zorko, pa ta učiteljeva Stanka! Vedno sta bila med vrati: zdaj vun, zdaj not. A to jima na misel ni prišlo, da bi zaprla za seboj vrata. Čemu to? Saj ne bo nikogar v hišo. Mama imajo le prazen strah.

Gospod in gospa sta šla nekoč v mesto, pol ure daleč. Zorko in Stanka sta bila pa sama doma.

»Ne pozabita, kar vama še enkrat naročim: Če bosta šla kaj na vrt, vrata sobe zaprta za seboj!«

To so naročili mama, pa so odšli za papanom. Zorko in Stanka sta jo kmalu pobrala na vrt. Vežna vrata so bila tako zaprta. In če v vežo nihče ne more, kdo naj bi pa prišel potem v sobo? No — — in zopet so bila vrata v sobo na stežaj odprta.

Čez par ur sta pa prišla gospod učitelj in gospa domov. Iz sobe sta začula pritajeno ropotanje.

»Pst! Poslušaj! Kaj neki to?»

»Nesrečna otroka! Gotovo je tat.«

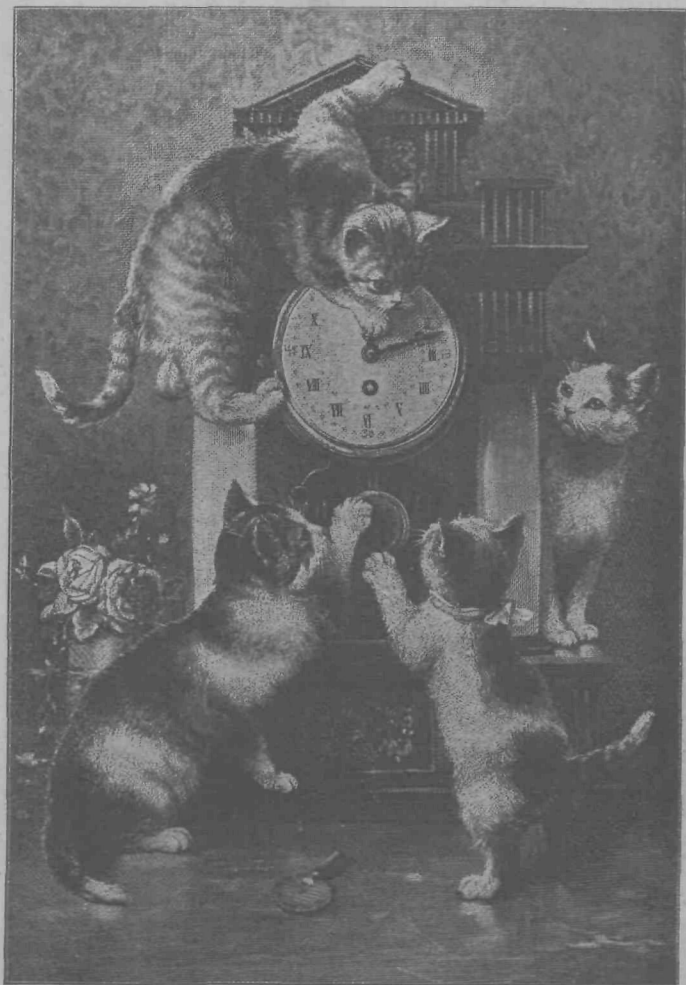
»Tiho! Ne govori!«

»Kar po sosede grem.«

»Tiho za trenutek! Tatu bomo kar lepo ujeli. Vrata na vrt zapri! Pa mirno!« — Tako.«

Previdno se bliža gospod učitelj sobi. Tat pa opravlja svoje rokodelstvo kar naprej... niti na misel mu ne pride, da bi ga utegnil kdo motiti... Tiho... po prstih stopaje se bliža gospod učitelj vratom. Že stoji med vrati... Strogi obraz se mu pa naenkrat razjasni. Smeh se pokaže na njegovih ustnicah.

»Kaj pa je?»

Noví čas.

»Sem pojdi, boš videla.«

Stara muca je pripeljala v sobo svojo mlado družinico. Zorka ni bilo nikjer, Stanke tudi ne — igrač pa vse polno. Kakor nalašč za mlade mucke je bilo, ki se tako radi igrajo.

Najbolj všeč je bila muckam tista igrača na omari. Nekaj svetlega in okroglega je že tako prijetno mahljalo, da je bilo res muckam veselje. Igrača, kakor ustvarjena za nas, mlade mucke!

Hišna ura je bila ta prijetna igrača. Kratek čas je kazala muckam. Malo so jo opazovale, malo popravljale, pa malo urejevale po svojih odločbah — — vmes se pa bodrile: mav, mav, mav, miv, miv!

Stara muca je pa vedela, da gospod učitelj ne pozna v sobi nobene šale. Zato je tudi — ko je minil tisti čas — svojim mladim naznanila, da je konec poučnega ogledovanja in popravljanja. In vabila je svojo družinico drugam.

Sedaj se je pa šele pokazalo, kakšne poprave je izvršilo to mačje ogledovanje. Potrti kazalci na uri so pričali, da je bilo ogledovanje le preveč natančno. Nihalo pri uri tudi ni hotelo več opravljati svoje službe; preveč so se muce nanje obešale.

»Pokliči Zorka in Stanko,« so veleli gospod učitelj. V hišo sta prišla otroka še dosti rada; saj nista nič slutila, da ju čaka nevihta.

»Poglejta! Kdo je to storil?« vele gospod.

Obema se je skremžil obraz, oči so zalile solze, in naenkrat se je začulo tisto pretresljivo petje, ki mu navadni ljudje pravimo jok. Med jokom pa sunkoma na dan glasovi: »Midva — že — ne.«

»Vem, da vidva ne! A kriva sta pa le vidva. Vidva sta pustila vrata odprta.«

Nato je seveda sledila kazen. Uro je dobil v roke mestni urar, škodo sta pa plačala Zorko in Stan-ka. Zato pa tisto leto nista dobila za Veliko noč nove obleke.

Ali ni to dosti bridko?

